

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4051/2022
25.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Весне Субић, др Илије Зиндовића и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јадранка Жунић, адвокат из ..., против тужене ББ ПР Угоститељска радња „ВВ“, ..., чији је пуномоћник Властимир Филиповић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријале штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1192/22 од 13.05.2022. године, у седници већа одржаној 25.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1192/22 од 13.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1192/22 од 13.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 786/19 од 14.03.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 160.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 120.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 80.000,00 динара, укупно по свим видовима износ од 360.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.03.2022. године, као дана пресуђења, до исплате, док је преко досуђених износа, а до тражених износа: за претрпљени страх од још 70.000,00 динара до тражених 150.000,00 динара, за умањење опште животне активности од још 90.000,00 динара до тражених 250.000,00 динара и за претрпљене физичке болове износ од још 80.000,00 динара до тражених 200.000,00 динара, захтев тужиле одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 150.900,00 динара са каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1192/22 од 13.05.2022. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке и ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужена је благовремено изјавила ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом тужене се заправо оспорава утврђено чињенично стање, у вези са начином и местом настанка повреде, те постојањем одговорности тужене за насталу повреду, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије оцењује се на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 22.08.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић